

Pentru ce citează Pavel pe profetul Osea

Romani 9.25

R. John Reid

© SoundWords, Online începând de la: 26.04.2019, Actualizat: 26.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Romani 9.25

Romani 9.25: După cum spune și în Osea: „Pe «Nu-i poporul Meu» îl voi numi «Popor al Meu»; și pe «Nu e preaiubită», «Preaiubită»” {Osea 2.23}.

Apostolul folosește acest citat nu numai pentru a arăta cum harul a deschis ușa în timpul actual pentru păgâni, ci el face aceasta tocmai pentru că Dumnezeu a poruncit lui Osea să spună lui Israel: „Voi nu sunteți poporul Meu”; El le-a refuzat recunoașterea. Însă lui Osea i s-a poruncit să mai spună și: „În locul unde li s-a zis: «Nu sunteți poporul meu!» li se va zice: «Fii ai Dumnezeului celui viu!»” (Osea 1.10b) În afară de aceasta El spune: „... voi da ... valea Acor ca ușă a speranței” (Osea 2.15); exact locul unde a fost exercitată judecata asupra lui Acan pentru păcatul care a adus necaz peste Israel (Iosua 7.25,26). Asemănător va fi cu Israel. După ce va fi făcută judecata asupra păcatelor lor, pentru ei se va deschide „ușa speranței”. Atunci Domnul le va spune, „celor care nu erau poporul Meu” (ca cei care nu erau recunoscuți), „voi sunteți poporul Meu” (ca restabiliți), „și ei vor zice: «Dumnezeul Meu!»” (Osea 2.23).

Tocmai din cauza acestui principiu dumnezeiesc al harului, care a fost făgăduit lui Israel prin profetul lor Osea, apostolul este călăuzit prin Duhul spre acest loc din Scriptură, ca să arate că așa cum Dumnezeu a făgăduit să Se îndrepte în har spre poporul Său nerecunoscut [ca popor al Său] și îl va recunoaște din nou (căci harul este favoare nemeritată), la fel ei ar trebui să vadă clar că El nu a făcut cunoscut nici un alt principiu nou al acțiunii Sale, când El va zice națiunilor, care niciodată nu au fost poporul Lui: „Pe «nu-i poporul Meu» îl voi numi «popor al Meu»”.

Însă iudeii au fost mânioși din cauza revelării acestui har față de aceia care nu erau poporul Domnului. Cu toate acestea ei aveau în scrierile lor proprii relatarea despre un principiu activ în felul acesta, o manifestare a harului, care le va fi arătat și lor ca popor, care nu era recunoscut. În felul acesta harul actual al Evangheliei avea principial același caracter – așa cum Osea al lor le-a relatat – ca și harul care le va fi arătat lor în viitor. Aceasta înseamnă deci, că dacă iudeii se împotrivesc Evangheliei în felul ei de a lucra actual pe plan mondial, ei își închid ochii față de propria lor istorie și față de profețiile lui Osea al lor. Cu toate că ei nu mai erau recunoscuți, în timp ce erau numiți de Domnul „nu-i poporul Meu”, cu toate că ei au pierdut totul după carne, ei și-au închis ochii față de caracterul harului, care cândva va lua dintre ei un popor spiritual, ceea ce sub Lege nu ar fi fost posibil. În felul acesta apostolul își justifică felul lui de a proceda, prin aceea că practica voia dumnezeiască în predica lui. Și el face aceasta fără să ajungă în contradicție cu făgăduințele și profețiile date lui Israel în scrierile lor sfinte.

Că acesta este motivul pentru citarea din Osea este dovedit prin întreaga mărturie cuprinsă în binecunoscutele trei capitole: Romani 9-11. Căci apostolul arată în ele:

1. Cu toate că Israel (Israelul „natural” – după carne) „s-a poticnit”, totuși ei s-au poticnit nu pentru ca să cadă; nu acesta era sensul (Romani 11.11); căci cu poticnirea lor era legat un alt scop, și anume, să aducă mântuirea la păgâni și să-l provoace pe Israel la gelozie, căci Dumnezeu nu a renunțat definitiv la ei.

2. Peste ei venise de netrecut cu vederea „orbire în parte”, „până va intra plinătatea națiunilor” (Romani 11.25). Această orbire parțială era pentru un timp.
3. Eliberatorul va veni din Sion și „va îndepărta neevlavia de la Iacov” (Romani 11.26).
4. Însă acest „Israel”, acest „Iacov”, așa cum este el privit în acest timp al Evangheliei, este acuzat că este „vrăjmaș, în ce privește Evanghelia”, cu toate că este iubit „datorită părinților” (Romani 11.28), „în ceea ce privește alegerea”, dovedit în făgăduințele, care nu pot fi anulate.

Cu privire la „în ceea ce privește alegerea” – poporul „iubit din pricina părinților” – mai trebuie să aibă loc o lucrare mare. Caracterul lor îndărătnic în toate situațiile nu are asemănare în istorie, împotrivirea lor față de Evanghelia s-a întins pe parcursul secolelor. Însă Dumnezeu va avea în cele din urmă drumul Său cu ei. Acțiunea Lui eficace cu ei a fost ilustrată deja în pedeapsa pe care a primit-o Maria pentru împotrivirea ei față de căile lui Dumnezeu (Numeri 12). Când a venit Sefora, soția lui Moise dintre păgâni (pe care a adus-o Ietro, tatăl ei, cu sine în tabăra lui Israel, însoțită de cei doi fii ai ei; Exodul 18), imediat s-a aprins gelozia în inima ei, și ea a determinat pe fratele ei Aaron, care avea o voință mai slabă, să pornească un atac rău împotriva lui Moise. Gelozia ei pe Sefora era prezentarea simbolică a vrăjmașiei iudaice față de harul arătat acum națiunilor în predicarea Evangheliei. Același caracter de vrăjmașie devine clar în mânia împotriva apostolului Pavel, care, după ce el a fost atenționat de Domnul, că mesajul lui nu va fi primit de Ierusalim, explică, că lui i s-a poruncit: „Du-te, pentru că Eu te voi trimite departe, la națiuni” (Faptele apostolilor 22.21). Mânia asupra acestei afirmații era așa de îngrozitoare, că ascultătorii lui iudei și-au sfâșiat hainele, au aruncat praf în aer, strigând: „Ia de pe pământ pe unul ca acesta, pentru că nu trebuie să trăiască!”

Și așa cum Maria a fost lovită cu lepra și a fost exclusă din tabără timp de șapte zile, și apoi a devenit subiectul rugăciunii lui Moise, înaintarea întregii tabere s-a amânat până când ea a învățat lecția ei și s-a supus căilor lui Dumnezeu, la fel Israel trebuie de 1900 de ani să fie în izolare spirituală și nu face nici o înaintare conform voii lui Dumnezeu. Și ei vor rămâne așa până când vor fi curățiți și eliberați de împotrivirea față de harul revelat acum omenirii, harul bazat pe puterea morții răscumpărătoare a Aceluia pe care ei L-au lepădat. Când ei vor fi învățat această lecție, li se va da o inimă nouă ca răspuns la rugăciunea de mijlocire a Domnului pentru ei. Atunci ei vor înțelege ce a profetizat Osea al lor.

Tradus de la: [Warum Paulus den Propheten Hosea zitiert](#)

Din *Remarks on the Amillennialism and Kindred Teaching of Philip Mauro*, New York 1943, Loizeaux Brothers, pag. 27-32.

Traducere: Ion Simionescu